

[Lis Starcke]

er det også nødvendigt, at man sætter ind øjeblikkeligt over for de vanskelige ting, og dér kommer man nok ikke uden om en grundigere undersøgelse både af de indsatte, hvis de har været på weekendesøg, og af de besøgende. Men vi anbefaler meget, at det i hvert fald kun bliver af de ydre beklædningsgenstande og af tasker og mapper, som man medbringer – ikke, at man skal ind på de personkrænkende undersøgelser, der både er dyre og krænkende.

Jeg ved, at man fra Vridsløselille havde ønsket, at der skulle være en høring, sådan at folketing og regering kunne få lejlighed til at høre, hvad erfarne mennesker inden for fængselsvæsenet mener om dette alvorlige spørgsmål. Jeg mener, at med vedtagelsen af folketingets nye forretningsorden bliver en sådan høring mulig, og jeg synes, at det ville være et meget vigtigt emne at begynde den nye tradition med.

Erlendsson (FP):

Justitsministeren sagde, at fortyndingsmetoden har spillet fallit over for en løsning på narkoproblemet. Sådan opfattede jeg det i hvert fald. Det er en erkendelse af, at liberaliseringen har været til skade for narkomanernes helbredelse og resocialisering.

At ikke-narkomaner i fængslerne gøres til narkomaner, er justitsministeren ikke helt klar over, for han ved ikke, siger han, om det er rigtigt, at indsatte påtvinges narkotika. Sådan hørte jeg ministeren. Vi har imidlertid her i folketinget som allerede nævnt haft besøg af to fængselsbetjente fra Nyborg, som fortalte, at de indsatte må betale 100 kr. om ugen, hvis de vil være fri for at købe narkotika. 100 kr. er et stort beløb af en ugeløn på 130 kr., men selve princippet er endnu frygteligere, når man tænker nærmere over det. De fortalte endvidere, at hvis ikke-narkomaner ikke gik ind på at købe narkotika, kunne de finde barberblade i deres sæbe. Hvis det ikke hjælp tilstrækkeligt, kunne de komme ud for grovere vold. Det er tilladt de indsatte at besidde et beløb på 300 kr., fortalte de også. En enkelt indsat – sandsynligvis en narkohandler, hvem skulle det ellers være? – kan på én dag aflevere 3 gange 300 kr. til personalet og dermed opfylde det ordensmæssige regulativ om at besidde maksimalt 300 kr. Hvor har han fået de mange penge fra?

Et andet og særdeles vigtigt problem – ud over at ikke-narkomaner påtvinges narkotika i fængslerne – er den samfundsmæssige pligt, vi har til at udnytte narkomaners frihedsberøvelse til at hjælpe disse til en ny, stoffri tilværelse, det vil sige en langvarig aftrapning og resocialisering, som er mulig, når de er indsat.

I statsrevisorernes beretning om undersøgelse af udgifterne til bekæmpelse af ungdomskriminaliteten, som blev afgivet i 1976, hedder det på side 21, nederst:

»Medens der i loven om offentlig forsorg – nr. 539/1969 – i § 42 er givet hjemmel til at gennemføre afvænningskur for alkoholikere uanset klientens modvilje, er der ikke tilsvarende lovbestemmelser for stofmisbrugere.«

Det opfatter jeg som en kritik af, at der ikke findes sådanne muligheder. Og det var allerede i 1976.

Vi mener ligesom fru Ebba Strange, at narkomaner primært skal hjælpes, ikke straffes. Jeg vil gerne citere den store franske tegner Daumier, som bl.a. har lavet en vidunderlig satirisk serie over advokater. Det foregår i en retssal, hvor dommeren siger til den anklagede:

»De siger, at De stjal, fordi De var sulten. Det forstår jeg ikke. Jeg er da også sulten af og til, men jeg stjæler ikke.«

De, der er blevet kriminelle på grund af narkotikamisbrug, straffer vi, fordi de som følge af deres hunger efter narkotika stjæler. Disse mennesker skulle naturligvis først og fremmest behandles, men det kan vi ikke gøre ved at give dem de frie forhold i fængslerne, der tillader, at narkomanien vedligeholdes. Derfor må ministeren finde ud af, hvilken stol han vil sætte sig på.

Vi går ikke ind for en generel stramning af regulativerne i fængselsvæsenet, men vi går ind for, at man indtager en konsekvent holdning over for de narkomaner, der indsættes, og at de først og fremmest hjælpes ud af deres narkomani ved en konsekvent lægelig behandling efter prøvede metoder, og deri må meget gerne ligge også en resocialisering, som socialpædagoger, hvis de er af rette stof, kan hjælpe med til.

Endelig vil jeg sige, at forhindring af indsmugling gennem besøgende behøver ikke at være forbundet med visitation. Det indebærer blot, at der ikke må ske en direkte legemlig kontakt mellem den besøgte og den, der